

1. Bölüm:

Nia

Aslında Nia'nın kendini yeniden Tarçın Kasabası'nda bulmasının oldukça mantıklı bir açıklaması vardı.

Eve dönüşünün büyük bir zafer gibi olacağını hayal etmişti hep; adını haykıran insanlar, ayaklarının altına serpilmiş gül yaprakları...

Gerçekte olansa şöyleydi: İki bavul dolusu pişmanlık, korkunç bir baş ağrısı, ya upuzun bir uykuya ya da koca bir top tarçınlı dondurmaya duyulan acil ihtiyaç, hangisini önce elde edebilirse.

Gerçeklerden başlayalım: Nia Janice Bennett hiçbir zaman “yuva yıkan” biri olmamıştı. Fakat “kıvrımsız” lakabını yapıştırdığı kadın pazartesi günü sabahın sekizinde Atlanta trafiğini atlatıp, Nia'nın şehir merkezindeki üç katlı evinin kapısına dayanıp iki yıldır Nia'nın sevgilisi olan adamın aslında dört yıllık kocası olduğunu söyleyince Nia utancından yerin dibine girmişti.

Yapabileceği tek şeyse oradan kaçmaktı.

Kırk dakika içinde —gözleri yaşlı, kafası allak bullak halde— sahip olduğu her şeyi, kırılmış olmuş gururuyla birlikte, iki bavula ve geçen sene Noel'de Bryant'ın hediye ettiği devasa çantaya tıktırdı. Küçük bir doberman boyutunda olduğundan, o çantayı bugüne kadar kutusundan bile çıkarmamıştı. O anda

başına gelecekler karşısında kollarını sıvaması gerektiğini yeni yeni fark ediyordu.

Georgia'nın en prestijli hukuk firması olan Gildman & Sons'ta hayallerindeki stajı yaparken fotokopi odasında tanıştıkları günden tüm ilişkisinin yalan olduğunu öğrendiği ana kadar Bryant'la geçen bütün anılar gözünün önünden bir film şeridi gibi geçti.

Yolculuk boyunca düşünebildiği tek şey onun gülüşüydü.

Karısının, suratına fırlatırcasına gösterdiği fotoğrafta Bryant yakışıklı esmer yüzünü kadının yanağına yaslanmış, otuz iki diş sırtıyordu. Üzerinde yakası bembeyaz klasik siyah bir smokin vardı. Özenle şekillendirilmiş sakalı ve kahverengi gözlerinde tarifsiz bir mutluluk vardı. İki de ellerini kameraya uzatmış, yüzüklerini gösteriyordu. Nia'yla alay ediyorlardı sanki.

Gelgelelim daha birkaç gün önce Nia'nın mezuniyetini kutlarken de Bryant'ın yüzünde aynı ifade vardı. Yüzükler hariç. Ne ironik!

Neyi gözden kaçırmıştı? Daha da önemlisi, nasıl bu kadar saf olabilmıştı?

Bu soru, Tarçın Kasabası'na varana kadar zihninde dönüp durdu. Son iki yıldır yüksek lisans dışında bütün hayatı Bryant'dan ibaretti. Onsuz her şey anlamını yitirmişti. Telefonuna baktı. Ekranında Bryant'la bir fotoğrafı vardı. Yirmi iki kere aramıştı. Numarasını engelledikten sonra tanımadığı bir numaradan gelen on dört arama daha gelmişti. Onu kendi haline bırakacaktı. Belli ki yeterince derdi vardı, Nia'nın bu çözümsüz denkleme eklenmesine gerek yoktu. Olay çıkaran biri olmamıştı ama nedense böyle şeyler hep onun başına gelirdi.

Ağır bavullarını ilçe sınırlarının ötesine sürüklemeyi başarmıştı ama yolculuğun en zor kısmı şimdi başlıyordu: Tarçın Kasabası'na otobüs yolculuğu.

Küçük bir kasabada yaşamanın bedeli, kendine ait bir özel hayatın olmamasıydı. Daha kasabaya varmadan, nüfusun üçte biri geri döndüğünü öğrenmiş olacaktı.

Otobüs durağa yanaştı. Direksiyon başındaki genç kıızı tanıdı: Shawna Daniels, Pearline Hanım'ın yeğeni. Büyümüştü, ailesinin otobüs firmasında çalışıyordu.

“Sen Nia Bennett değil misin?” dedi Shawna, uzaylı görmüş gibi genç kadını tepeden tırnağa süzerek.

“Merhaba Shawna,” dedi Nia bavullarını devirmemeye çalışırken.

“Uzun zaman oldu,” dedi Shawna lafı uzatmadan.

Nia kasabadan gideli altı yıl olmuştu. Eskiden at kuyruğu yaptığı saçlarıyla direksiyonun arkasına oturup büyük teyzesinin otobüsü dar sokaklarda nasıl kullandığını hayranlıkla izleyen küçük kız artık direksiyonun başındaydı. Mavi polo tişörtünün üzerinde, Pearline teyzesininki gibi, ailenin şimşek logolu arması vardı. Nia bazı şeylerin hiç değişmediğini görmekten memnundu.

“Kaç yaşındasın?” diye sordu Nia.

“On sekiz. Liseden erken mezun oldum, Pearline Teyze olabildiğince çok eğitim almamı istiyor,” dedi Shawna.

Aralarında kısa bir sessizlik oldu. Shawna gülümseyip, “Bavulları taşımana yardım edeyim,” dedi.

Shawna bavulları otobüse yükleyip düzgünce yerleştirdi, sonra şoför koltuğuna geçti. Üzerinde “Stajyer” yazan bir isim kartı vardı.

“Sonbahar Festivali’nde Darius Lyons’ı görmek için mi kasabaya geldin?”

“Darius Lyons mı?” diye sordu Nia. O isim yavaşça başlayıp aniden şiddetlenen kar fırtınası gibi içine oturdu. Telefonundan tarihi kontrol etti: 6 Ekim.

Festival hep ekim ayının ikinci haftasında olurdu. Hasat sonrası kasaba sakinlerini bir araya getirmek amacıyla başlatılmıştı; şimdiyse geçit törenleri, panayırılar, yemek yarışmaları ve liseliler için en büyük unvan olan Tarçın Kralı ve Kraliçesi seçimleriyle bir geleneğe dönüşmüştü.

“Bu sene yeni Tarçın Kralı’na taç takacak,” dedi Shawna.

Nia yıllar geçse de tacın onun egosuna göre olduğuna emindi. “Falcons’ta oynamıyor mu artık?” diye sordu. Duyduklarına göre Darius’un sezonu iyi gidiyordu; geçen yıl şampiyon olmuşlardı. Belediye başkanı babası, belediye binasını oğlunun dev bir afişiyle kaplatsa şaşırırmazdı. Onun dönüşü, Nia’da kayıtsızlık dışında bir duygu uyandırmıyordu.

“Bu hafta izinliyim,” dedi Shawna heyecanla. “Sırf bu iş için gelmiş. Düşünsene, Darius Lyons sayesinde Tarçın Kasabası’nın adı duyulacak!”

Nia gözlerini devirdi. Darius muhabbeti bir an önce bitsin istiyordu. Kırk yedi dakika sürecek yolu vardı. Atlanta’nın dört şeritli trafiği, bozuk yolları ve sabah sisi yerini yavaş yavaş tek şeritli yollara ve sık ormanlara bırakacaktı. Kasabaya yaklaştıkça duyulan o tarçın kokusu... İnsanın sevdiğine sarılması gibi bir histi, ki Nia’nın en çok ihtiyacı olan şey buydu.

Shawna’nın şoförlüğü, Pearline Teyzesininkine hiç benzermiyordu. Demek ki teyzesinin yanında çiraklık ettiği bunca yıl pek işe yaramamıştı.

Kasabaya yaklaştıklarında, Nia tazminat davası açtıracak cinsten olduğuna emin olduğu bir sürü darbe almıştı. Shawna frene o kadar ani basmıştı ki bavullar önce öne sonra otobüsün arkasına savruldu. Bennett ailesi tarafından işletilen dondurmacıya –Bir Top Tarçın– vardıklarında, Shawna’nın suratındaki halinden memnun sırtış beklenmedi.

Bir Top Tarçın, kasabanın ilk işletmesiydi. O zamanlar kasabanın nüfusu birkaç yüz kişiden ibaretmiş. Nia’nın büyükannesi Ma-Clara ile dedesi Eugene Bennett, kasabaya iş bulmak için

taşınmışlar. Kasabanın eski baharat değirmeni, çevredeki yabani tarçın ağaçlarından* tarçın toplayıp işler, ülkenin dört bir yanına gönderirlermiş. Eugene de her akşam eve biraz taze çekilmiş tarçın getirirmiş. Ma-Clara da bu tarçınla dondurma yapmaya başlamış. Önce değirmendeki işçiler bayılmış, sonra ünü tüm kasabaya yayılmış. Böylece adını *Bir Top Tarçın* koydukları küçük bir dükkan açmışlar.

Değirmen yıllar önce yanıp kül olsa da dükkân, dolayısıyla Bennett ailesinin mirası, hâlâ dimdik ayaktaıydı.

“İşte geldik,” dedi Shawna gururla. Nia kasabadan ayrıldığında ailesiyle kavgalıydı. Dolayısıyla Bir Top Tarçın görmek istediğı son yerdi. Buna rağmen can havliyle otobüsten iniverdi.

“Tekrar hoş geldin!” diye seslendi Shawna. Otobüs ana caddeye kıvrılırken tiz fren sesleri kulak tırmalıyordu.

Bir süre kaldırımda durup derin bir nefes aldı. Babası dükkâna yeni bir tabela yaptırdığından bahsetmemişti. Eskiden fıldır fıldır gözleriyle tanınan tarçınlı çörek maskotu vardı; artık onun yerinde, pembe-beyaz-kahverengi şeritli şık bir tente ve süslü bir fontla yazılmış “Bir Top Tarçın” yazısı vardı. Fazla modern ve şehirli duruyordu.

Ana caddede festival hazırlıkları başlamıştı bile. En az yüz yıllık beyaz festival pankartı dört yolun ortasında asılıydı: “TARÇIN KASABASI – 1919”

Tarçın kokusu hafif de olsa hissediliyordu. Gürültü olmasaydı, kilometrelerce öteden şelalenin uğultusu duyulabilirdi. Barkwood Köprüsü bu mevsimde kızıl ve bronz yapraklarla kaplanır, turistler fotoğraf çekmeye akın ederdi. Günü burada bitirir, Rosie’nin elma şirasından içer ya da hediyelik eşya dükkânından bir buzdolabı magneti alırlardı.

Kasabanın yerlileri burayı seviyordu.

* Asya ve Avustralya’da yetişen Cinnamomum türüdür. Ancak bunların çoğu ticari amaçla kullanılan tarçın kadar aromatik değildir. Bu nedenle halk arasında “yabani tarçın ağacı” dense de tarçın kokusu hafif olur ve baharat üretiminde kullanılmazlar.

Nia hariç.

Pazartesi sabahı, dükkânı boş bulmayı umarak kapıyı açtı. Ama kapıdan içeri girer girmez bir çocuk cıvıltısı koptu. Babası Walter, kocaman bir tarçınlı çörek şapkasıyla kollarını iki yana açmış, tezgâhın üzerinde bağırıyordu: “Ve işte bu yüzden derim ki: Lezzetli bir top dondurma, mutluluğun anahtarıdır!” Elindeki dondurmayı kutsal kâseymişçesine havaya kaldırmıştı.

Çocuklardan büyük bir alkış koptu. Nia sabahın bu saatinde çocukların ne kadar şekere maruz kaldıklarını merak etti. Yuvarlak gözlükleri küçücük suratına büyük gelen sevimli bir oğlan soru sormak için parmağını kaldırdı: “Peki inekler dondurmayı nasıl yapıyor?” Babası, *demek ki dondurmanın nasıl icat edildiğini baştan anlatacağım*, diye düşünerek derin derin iç çekti.

Tam bu sırada annesi Marjorie arkadan elinde tepsiyle çıktı. Küçük kâselerde çilekli dondurmalar vardı. Taze toplanmış, şeker gibi kırmızı çilek parçaları, Ma-Clara’nın tarifine göre yapılmış kremanın içinde göz kırptıyordu. Nia’nın ağzı sulandı.

“Kim çilek istiyor?” diye sordu annesi. Çocukların hepsi birden, “Ben!” diye bağırdı.

Annesinin saçları iyice beyazlamıştı; rahatsız etmemesi için arkaya toplamış, tokayla tutturmuştu. Yüzü hâlâ aynıydı ama gözleri daha yumuşak, çizgileri daha belirgindi.

Babasıysa hâlâ aynı babasıydı: Tezgâhın üstünde, dondurmanın nasıl yapıldığını yirmi dakika boyunca anlatmadan kimseye bir kaşık koklatmayan adam. Aynı şeyi “kariyer haftası” için dükkânı ziyaret ettiklerinde Nia’nın sınıf arkadaşlarına da yapmıştı.

Annesi onun olduğu tarafa bir kere bile bakmadan, “Kapıda dikileceğine, gel de yardım et bari,” dedi.

Bu tepkiyi hak etmişti.

En son görüşmelerinde birbirlerine öyle sözler söylemişlerdi ki hâlâ geceleri uyandığında aklına geliyordu. Annesinin onu

görünce nasıl tepki vereceğini kestirmemişti, ama bu hayal ettiği en kötü senaryolardan çok daha iyiydi.

Bavullarını kapıya yakın bir masaya bıraktı, üzerine bir ön-lük geçirdi, kollarını sıvayıp mutfığa geçti. Ellerini yıkadıktan sonra çocuklara dondurma dağıtmaya başladı. Çocuklar bir süre, “Onunki daha büyük!” tartışması yaptı ama sonra sessizce yemeye koyuldular.

Tam tezgâhı silerken tanıdık bir ses yankılandı:

“Vay, vay, vay! Kimleri görüyorum? Nia ‘Asla Geri Dönmem’ Bennett. Afacanlara dondurma dağıtmayı bu kadar çok mu özledin yani?”

Morgan Taylor hiç değişmemişti. Hâlâ mor renk takıntısı vardı. Kısa saçlarının önündeki perçemi mora boyamıştı. Yan-lardan kısa katlar yüzünü çevreliyordu. Üzerinde mor hırka, siyah bir yırtık kot vardı.

“İtiraf edeyim, özlemişim,” dedi Nia gülerek. “Parmaklarda su toplatmayan, bilekleri ağrıtmayan iş mi var? Ufaklık sürü-süyle uğraşmak iyi gidiyor mu sen söyle?” Başını çocuklara doğru çevirdi.

“Rüya gibi,” dedi Morgan alaycı bir sesle. Sonra kısık sesle, “En güzeli de ne biliyor musun? Ne dersem inanıyorlar,” diye devam etti.

“Tarikatlar böyle başlıyor işte,” dedi Nia.

Morgan kollarını iki yana açtı: “Sıradaki hedef, dünya hâkimiyeti!”

Gülüştüler. Morgan, Nia’nın bavullarına baktı. “Uğramaya mı geldin yoksa kalacak mısın?”

“Bilmiyorum,” dedi Nia, yalan uydurmaktan vazgeçerek.

Morgan başını salladı, Nia’nın ifadesini anlamaya çalışıyor gibiydi. Sonra konuyu değiştirdi: “O zaman cumartesi festivalde görüşürüz. Darius Lyons geri dönmüş.”

Nia dudak büktü. “Sen hani lisede ondan nefret ederdin?”

“Üçümüz nefret ederdik: Sen, ben, Sienna,” dedi Morgan. “Ama o artık ünlü. Belki beni Leon Crosby’yle tanıştırr.”

“Leon Crosby mi? Oyuncu olan mı?”

“Evet. Ünlüler birbirini tanır ya,” dedi Morgan, tam o sırada saatinin alarmı çaldı. “Hadi bakalım çocuklar, toparlanıyoruz!”

Çocuklar sıraya dizildi, Morgan çıkarken Nia’ya döndü: “Bu akşam Rosie’ye uğra. Jesse de seni görmeyi çok ister.” Göz kırptı.

Bu sırada babası tezgâhı siler gibi yapıyor, annesi raflarla uğraşıyordu. “Ne kadarını duydunuz?” diye sordu Nia kollarını kavuşturarak.

Annesi çenesini bavullara doğru uzattı. “Ne oldu? Bryant seni terk mi etti?”

Nia başını dik tutarak, “Aslında evliymiş. Ben onu terk ettim,” dedi.

“Helal kızım,” dedi babası.

Annesinin yüzündeki hafif alaycı ifade bir anda yerini buruk bir bakışa bıraktı. O sırada, uzun boylu bir delikanlı tezgâhın arkasından çıktı: Niles, küçük kardeşi.

“Hep beraber sarılıyor muyuz yoksa?” dedi.

Nia kahkaha attı. Hem de öyle bir kahkahaydı ki gözleri yaşla doldu.